

Súd: Najvyšší správny súd Slovenskej republiky
Spisová značka: 6Ssk/149/2022
Identifikačné číslo spisu: 2017200300
Dátum vydania rozhodnutia: 31. mája 2023
Meno a priezvisko: JUDr. Viola Takáčová
Funkcia: predsedníčka senátu
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2023:2017200300.2

ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a členov senátu JUDr. Michala Matulníka, PhD. a JUDr. Martina Tisa, v právnej veci žalobkyne: Y. X. L., narodená XX. L. XXXX, bytom v Š., E. XXXX/XX, právne zastúpená CONSULTA, s.r.o., advokátska kancelária, so sídlom v Bratislave, Šafárikovo námestie 4, proti žalovanej: Sociálna poisťovňa, ústredie, so sídlom v Bratislave, ul. 29. augusta č. 8 a 10, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej zo dňa 23. augusta 2017, Číslo: 33023-2/2017-BA, o kasačnej sťažnosti žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Trnave zo dňa 15. júla 2022, č. k. 20Sa/9/2022-153, takto

rozhodol:

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť žalobkyne z a m i e t a .

Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

1. Krajský súd v Trnave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom zo dňa 15. júla 2022, č. k. 20Sa/9/2022-153 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) postupom podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovanej zo dňa 23. augusta 2017, Číslo: 33023-2/2017-BA. Krajský súd pritom vychádzal zo záväzného právneho názoru vysloveného Najvyšším správnym súdom Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) v rozsudku zo dňa 30. marca 2022, sp. zn. 9Sžsk/157/2018.

2. Viazaný tak v zmysle § 469 SSP právnym názorom najvyššieho správneho súdu, ktorý v odôvodnení svojho rozhodnutia zo dňa 30. marca 2022 zaujal stanovisko ku všetkým sporným okolnostiam prípadu, ktoré by podľa žalobkyne mali mať za následok nezákonnosť žalobou napadnutého rozhodnutia. Najvyšší správny súd konštatoval nesprávnosť právneho záveru krajského súdu o nepreskúmateľnosti žalobou napadnutého rozhodnutia a jeho nepredvídateľnosti, ako aj o tom, že v postupe správnych orgánov došlo k porušeniu procesných predpisov, ktorého následkom mohlo byť vydanie nezákonného rozhodnutia. Za nespornú, s prihliadnutím aj na rozsudok veľkého senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), sp. zn. 1/Vs 3/2019, pritom považoval otázku právneho postavenia žalobkyne na účely sociálneho poistenia ako samostatne zárobkovo činné osoby na základe držby licencie na výkon samostatnej zdravotníckej praxe.

3. Vzhľadom na to, že v konaní nebola sporná držba licencie L1A žalobkyňou, ani príjem žalobkyne v rozhodnom období za podmienok stanovených zákonom majúci za následok zánik povinného nemocenského a povinného dôchodkového poistenia, boli tak zodpovedané všetky otázky majúce pre rozhodnutie o správnej žalobe zásadný význam, pričom závery, z ktorých právne stanoviská krajského súdu vychádzali, boli najvyšším správnym súdom podrobnejšie ozrejmene v obsahu jeho rozhodnutia zo dňa 30. marca 2022.

4. Krajský súd tak vychádzajúc zo záverov najvyššieho správneho súdu, ktoré uviedol v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, nezistil v žalobou napadnutom rozhodnutí žalovanej, či v jeho vydaní predchádzajúcom postupe správnych orgánov žiadne pochybenie spôsobujúce nezákonnosť rozhodnutia. Z uvedených dôvodov tak zamietol žalobu v zmysle § 190 SSP ako nedôvodnú.

II.

5. Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podala kasačnú sťažnosť žalobkyňa prostredníctvom svojho právneho zástupcu podaním zo dňa 6. októbra 2022. Kasačnú sťažnosť podala z dôvodov upravených v § 440 ods. 1 písm. f/ a g/ SSP.

6. Žalobkyňa poukázala na rozhodnutie veľkého senátu najvyššieho súdu, sp. zn. 1Vs/1/2019, ktoré ponúklo odlišné stanovisko vo vzťahu k posudzovaniu licencie L1A, a vzhľadom na to, že neexistuje zjednocujúce stanovisko najvyššieho súdu, žalobkyňa tak namietala postup krajského súdu, ktorý pri svojom rozhodovaní vychádzal z chronológie prijatia rozporných rozhodnutí veľkého senátu najvyššieho súdu sp. zn. 1Vs/1/2019 a 1Vs/3/2019.

7. Žalobkyňa poukázala, že krajský súd sa vôbec nezaoberal jej námietkami a nevyjadril sa ani k porušeniam zákona, ktoré namietala v podanej žalobe [porušenie § 178 ods. 1 písm. a/, § 209 ods. 1, § 209 ods. 3, § 218 ods. 1 a § 218 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení (ďalej len „zákon č. 461/2003 Z. z.“)]. V zásade namietala, že napadnuté rozhodnutia sú v rozpore s § 209 ods. 1 a súčasne aj s § 178 ods. 1 písm. a/ zákona č. 461/2003 Z. z., pretože nijakým spôsobom neopravňuje prvostupňový orgán rozhodnúť o nezaniknutí povinného poistenia. Prvostupňové aj správnu žalobou napadnuté rozhodnutie teda vykazujú znaky svojvoľných rozhodnutí bez akejkoľvek opory v zákone. Žalobkyňa mala za to, že ak sa krajský súd v napadnutom rozhodnutí nevyjadril k vyššie uvedeným námietkam, došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces.

8. Záverom navrhla, aby najvyšší správny súd zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

III.

9. Žalovaná využila svoje právo na základe zaslanej výzvy krajského súdu a vyjadrila sa ku kasačnej sťažnosti podaním zo dňa 3. novembra 2022, Číslo: 8931-26/2022-BA.

10. Zotrvála na svojom právnom názore, že vo veci zániku povinného nemocenského poistenia a povinného dôchodkového poistenia žalobkyne ako samostatne zárobkovo činné osoby, postupovala v

súlade so zákonom č. 461/2003 Z. z. Záverom navrhla, aby najvyšší správny súd kasačnú sťažnosť zamietol ako nedôvodnú.

IV.

11. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) ako súd kasačný (§ 11 písm. h/ SSP) preskúmal kasačnú sťažnosť postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 455 SSP a po jej preskúmaní dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná.

12. Podľa § 2 ods. 1 SSP, v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

13. Podľa § 2 ods. 2 SSP, každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

14. Podľa § 6 ods. 1 SSP, správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

15. Podľa § 6 ods. 2 písm. c/ SSP, správne súdy rozhodujú v konaniach o správnych žalobách v sociálnych veciach.

16. Podľa § 199 ods. 1 písm. a/ SSP, sociálnymi vecami sa na účely tohto zákona rozumie rozhodovanie Sociálnej poisťovne.

17. Predmetom kasačného konania v danej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd postupom podľa § 190 SSP zamietol ako nedôvodnú správnu žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovanej zo dňa 23. augusta 2017, Číslo: 33023-2/2017-BA, ktorým žalovaná postupom podľa § 218 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z. z. odvolanie žalobkyne v celom rozsahu zamietla a potvrdila prvostupňové správne rozhodnutie zo dňa 23. januára 2017, Číslo: 700-0600047716-GC09/16, ktorým bolo rozhodnuté, že žalobkyni nezaniklo povinné nemocenské poistenie a povinné dôchodkové poistenie dňa 30. mája 2008 ako samostatne zárobkovo činné osobe.

18. Najvyšší správny súd z obsahu súdneho spisu, ako aj pripojeného administratívneho spisu žalovanej mal preukázané, že

- prvostupňový správny orgán žalovanej - Sociálna poisťovňa, pobočka Galanta (ďalej len „pobočka žalovanej“) rozhodnutím zo dňa 23. januára 2017, Číslo: 700-0600047716-GC09/16 rozhodla, že žalobkyni ako samostatne zárobkovo činné osobe nezaniklo povinné nemocenské poistenie a povinné dôchodkové poistenie dňa 30. 05. 2008 [keďže aj po 30. 05. 2008 bola naďalej držiteľkou licencie na výkon samostatnej zdravotníckej praxe a zároveň príjem z podnikania a z inej samostatnej zárobkovej činnosti za rok 2006 bol vyšší ako zákonom stanovená hranica];

- proti uvedenému rozhodnutiu pobočky žalovanej podala žalobkyňa odvolanie zo dňa 13. 02. 2017 namietajúc, že povinné nemocenské poistenie a povinné dôchodkové poistenie zaniklo zrušením povolenia na poskytovanie zdravotnej starostlivosti v neštátnom zdravotníckom zariadení v odbore pediatria dňa 30. 05. 2008;

- žalovaná ako druhostupňový (odvolací) správny orgán rozhodla o podanom odvolaní žalobkyne rozhodnutím zo dňa 23. augusta 2017, Číslo: 33023-2/2017-BA tak, že odvolanie zamietla a v celom rozsahu potvrdila rozhodnutie pobočky žalovanej zo dňa 23. januára 2017;

- proti uvedenému rozhodnutiu sa žalobkyňa bránila podaním správnej žaloby - súdne konanie vedené na Krajskom súde v Trnave - rozsudkom zo dňa 29. júna 2018, č. k. 20Sa/25/2017-75 bolo zrušené rozhodnutie žalovanej zo dňa 23. augusta 2017 a vec jej vrátená na ďalšie konanie [z dôvodu, že

žalovaná porušila procesné práva žalobkyne, pretože konanie začala po deviatich rokoch od prijatia odhlášky, ale jeho začatie žalobkyňu neoznámila a v rozpore s § 195 a § 196 zákona č. 461/2003 Z. z. jej nedala možnosť vyjadriť sa vo veci; napadnuté rozhodnutie bolo nepreskúmateľné, pretože v ňom žalovaná nereagovala na námietku žalobkyne, že jej povinné poistenie zaniklo podľa § 21 ods. 1 v spojení s ods. 4 písm. b/ zákona č. 461/2003 Z. z. Licencia na výkon samostatnej zárobkovej praxe nie je oprávnením];

- žalovaná podala proti uvedenému rozsudku kasačnú sťažnosť, o ktorej rozhodol najvyšší správny súd rozsudkom zo dňa 30. marca 2022, sp. zn. 9Sžsk/157/2018 tak, že rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 29. júna 2018, č. k. 20Sa/25/2017-75, zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie [žalovaná má právomoc rozhodovať o nevzniku, neprerušení a nezániku povinného poistenia v zmysle § 172 ods. 5 a § 178 ods. 1 písm. a/ zákona č. 461/2003 Z. z.; licencia L1A ako samostatné oprávnenie na výkon zdravotníckeho povolania je potrebné považovať za oprávnenie na vykonávanie činnosti v zmysle § 5 písm. c/ zákona č. 461/2003 Z. z., na základe ktorého je lekár - držiteľ licencie L1A považovaný za samostatne zárobkovo činnú osobu na účely sociálneho poistenia];

- následne krajský súd rozsudkom zo dňa 15. júla 2022, č. k. 20Sa/9/2022-153 zamietol žalobu ako nedôvodnú vychádzajúc tak z právneho názoru vysloveného najvyšším správnym súdom v rozsudku zo dňa 30. marca 2022, sp. zn. 9Sžsk/157/2018, ktorým bol viazaný.

19. V podanej kasačnej sťažnosti žalobkyňa opätovne otvorila otázku posudzovania jej statusu ako samostatne zárobkovo činnnej osoby z dôvodu držby licencie L1A a opätovne spochybňovala záväznosť rozhodnutia veľkého senátu najvyššieho súdu sp. zn. 1Vs/3/2019 v porovnaní s jeho skorším rozhodnutím sp. zn. 1Vs/1/2019. Najvyšší správny súd však otázku postavenia žalobkyne v súvislosti s držbou licencie L1A považuje za vyriešenú, najmä vzhľadom na skoršie rozhodnutie najvyššieho správneho súdu zo dňa 30. marca 2022, sp. zn. 9Sžsk/157/2018 (ďalej aj „skoršie rozhodnutie najvyššieho správneho súdu“), ktoré sa uvedenej otázke vyčerpávajúco venovalo, a na ktorej spornosť dal najvyšší správny súd už odpoveď. Z uvedeného dôvodu tak, najvyšší správny súd toto odôvodnenie opätovne dáva do pozornosti žalobkyňi a v celom rozsahu naňho poukazuje.

20. Nedôvodné sú tak preto aj námietky žalobkyne týkajúce sa neexistencie zjednocujúceho stanoviska najvyššieho súdu, keďže ako už bolo skonštatované v skoršom rozhodnutí najvyššieho správneho súdu: „Táto kľúčová právna otázka bola medzičasom predmetom rozporných rozhodnutí veľkého senátu najvyššieho súdu sp. zn. 1 Vs 1/2019 a 1 Vs 3/2019. Podľa už citovaného § 466 ods. 3 SSP je právny názor vyjadrený v rozhodnutí veľkého senátu pre senáty záväzný, no možno sa od neho odchýliť len tým, že sa vec znova postúpi na prejednanie veľkému senátu. Takéto nové rozhodnutie veľkého senátu sa potom znova stáva záväzným pre všetky senáty. To však logicky predpokladá, že vydaním nového rozhodnutia veľkého senátu zanikajú účinky záväznosti právneho názoru vyjadreného v skoršom rozhodnutí veľkého senátu v tom rozsahu, v akom sa právny názor vyjadrený v neskoršom rozhodnutí odchyľuje od skoršieho rozhodnutia veľkého senátu. Podľa kasačného súdu tak v súčasnosti treba pri riešení otázky účinkov licencie L1A vychádzať z neskoršieho rozsudku veľkého senátu najvyššieho súdu sp. zn. 1 Vs 3/2019. V rozsudku sp. zn. 1 Vs 3/2019 veľký senát formuloval právny názor, podľa ktorého licenciu L1A (na výkon samostatnej zdravotníckej praxe) ako samostatné oprávnenie na výkon zdravotníckeho povolania podľa § 3 ods. 4 písm. c) zákona č. 578/2004 Z. z. treba považovať za oprávnenie na vykonávanie činnosti v zmysle § 5 písm. c) zákona č. 461/2003 Z. z., na základe ktorého je lekár - držiteľ licencie L1A považovaný za samostatne zárobkovo činnú osobu na účely sociálneho poistenia. Sociálna poisťovňa neposudzuje príjem takého lekára výlučne vo vzťahu k licenci L1A a teda nie je povinná skúmať, či všetky príjmy vykázané v jeho daňovom priznaní v príslušnom zdaňovacom období sú príjmami lekára, považovaného za samostatne zárobkovo činnú osobu (SZČO) podľa § 5 písm. c) zákona č. 461/2003 Z. z. Ak taký lekár v daňovom priznaní priznal príjmy, považované za príjem z podnikania a z inej samostatnej zárobkovej činnosti podľa osobitného predpisu alebo výnos súvisiaci s podnikaním a s inou samostatnou zárobkovou činnosťou (§ 6 zákona č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov), ide vždy o príjem samostatne zárobkovo činnnej osoby a nie je právne významné, či tento príjem fyzická osoba dosiahla z titulu jej statusu podľa § 5 písm. c) alebo aj podľa iných písmen v § 5 zákona č. 461/2003 Z. z. Rozhodnutie veľkého senátu najvyššieho súdu bolo napadnuté aj ústavnou sťažnosťou podľa čl. 127 ústavy. Ústavný súd Slovenskej republiky ju však uznesením sp. zn. IV. ÚS 610/2021 odmietol, pretože vyslovené právny

závery nepovažoval za ústavne neudržateľné. Senát najvyššieho správneho súdu je podľa § 466 ods. 3 SSP uvedenými právnymi názormi viazaný a nevidí žiaden dôvod na to, aby sa od nich postupom podľa citovaného ustanovenia odkláňal.“

21. Obdobne námietky žalobkyne, vychádzajúc z ktorých sa krajský súd nezaoberal porušeniami zákona č. 461/2003 Z. z. zo strany žalovanej - porušenie žalobkyňa videla v § 178 ods. 1 písm. a/; § 209 ods. 1 a ods. 3, § 218 ods. 1 a ods. 2. Aj tieto námietky najvyšší správny súd vyhodnotil ako nedôvodné, pretože na tieto už dal odpoveď vo svojom skoršom rozhodnutí najvyššieho správneho súdu, a na ktorého závery poukázal aj krajský súd v napadnutom rozhodnutí (bod 20), a preto nepovažoval za potrebné opakovať tieto závery. V skoršom rozhodnutí najvyššieho správneho súdu bolo skonštatované, že „V prerokúvanej veci organizačná zložka verejnoprávnej inštitúcie zriadenej na výkon sociálneho poistenia podľa § 120 zákona č. 461/2003 Z. z. konala a rozhodovala v rámci svojej právomoci o otázke zániku poistenia, ktorý považovala za sporný. Toto rozhodovanie je podľa § 172 ods. 5 cit. zák. predmetom nedávkového konania, ktoré sa spravuje treťou časťou (§ 172 až 225) zákona č. 461/2003 Z. z. Citovaný § 172 ods. 5, ako aj § 178 ods. 1 písm. a) zákona č. 461/2003 Z. z. vymedzujú právomoc žalovanej ako rozhodovanie o vzniku, prerušení a zániku sociálneho poistenia v sporných prípadoch. Touto formuláciou však nie je obmedzený, ale ani definovaný možný výrok rozhodnutia v takýchto prípadoch. Spornosť prípadu, o ktorom rozhoduje žalovaná, bude pravidelne spočívať práve v tom, že poistenc sa bude domnievať, že sa splnili podmienky vzniku, prerušenia alebo zániku poistenia, hoci sa v skutočnosti nesplnili. Potom ale výrok rozhodnutia žalovanej musí znieť tak, aby jasne ustálil, že tieto podmienky nenastali a sociálne poistenie nevzniklo, neprerušilo sa alebo nezaniklo. Možnosť vydať takéto rozhodnutie je tak súčasťou právomoci, ktorá je žalovanej zverená v § 172 ods. 5 a § 178 ods. 1 písm. a) zákona č. 461/2003 Z. z., a opačné stanovisko žalobkyne nie je správne... ..Kasačný súd nesúhlasí ani s námietkou, že prvostupňové rozhodnutie má nesprávny výrok. Podľa § 209 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z. z. musí rozhodnutie obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní. Podľa odseku 3 cit. paragrafu výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo. Citované ustanovenie bližšie neustanovuje, aké ustanovenie má byť vo výroku uvedené. V prerokúvanej veci sa výrokom prvostupňového rozhodnutia z 23. januára 2017 rozhodovalo práve o otázke, že neboli naplnené podmienky, za ktorých podľa § 21 ods. 1 a 4 zákona č. 461/2003 Z. z. malo zaniknúť povinné poistenie žalobkyne. Citovať vo výroku tieto ustanovenia, z ktorých vyplýva, kedy sociálne poistenie zaniká, no nie, kedy nezaniká, by tak mohlo pôsobiť máľúco. Žalovaná tak nepochybila podstatným spôsobom, ak vo výroku odkázala len na všeobecné ustanovenie § 178 ods. 1 písm. a) cit. zák., ktoré jej dovoľuje o tejto spornej otázke rozhodnúť.“

22. Vzhľadom na vyššie uvedené, najvyšší správny súd vyhodnotil rozsah a dôvody kasačnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a dospel k záveru, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozsudku, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výrokov rozsudku, ako aj v súlade so záväzným právnym názorom vysloveným v skoršom rozhodnutí najvyššieho správneho súdu.

23. Je nevyhnutné na záver poznamenať, že všetky námietky žalobkyne, ktoré boli uvedené v kasačnej sťažnosti, už boli zodpovedané v skoršom rozhodnutí najvyššieho správneho súdu, s ktorého závermi musela byť žalobkyňa aj oboznámená. Preto tak nemožno vyčítať postup krajského súdu, ak v danom prípade, vzhľadom na predchádzajúci zrušujúci rozsudok najvyššieho správneho súdu, v napadnutom rozsudku poukázal na právne závery vyslovené v skoršom rozhodnutí najvyššieho správneho súdu a opätovne ich neopakoval.

24. Najvyšší správny súd zároveň poukazuje, že „obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania“. Taktiež podľa už mnohonásobne judikovaného názoru ústavného súdu základné práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemôžu byť porušené iba tou

skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky I. ÚS 111/2017-17 zo dňa 08. 03. 2017).

25. Vzhľadom na uvedené skutočnosti najvyšší správny súd námietky žalobkyne proti rozsudku krajského súdu považoval za nedôvodné a nespôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia. Z uvedeného dôvodu kasačnú sťažnosť podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

26. O náhrade trov kasačného konania rozhodol najvyšší správny súd tak, že žalobkyni, ktorá v tomto konaní úspech nemala, ich náhradu podľa § 467 ods. 1 SSP v spojení s § 167 ods. 1 SSP nepriznal a žalovanej ich nepriznal z dôvodu, že nedošlo k naplneniu predpokladu plynúceho z § 467 ods. 1 SSP v spojení s § 168 SSP.

27. Toto rozhodnutie prijal najvyšší správny súd v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 veta prvá SSP).

Poučenie :

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.